

Sygn. akt: I C 352/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 czerwca 2017 roku

Sąd Rejonowy w Kwidzynie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Alicja Tułodziecka
Protokolant:	sekr. sąd. Ewa Lewandowska

po rozpoznaniu w dniu 5 czerwca 2017 r. w Kwidzynie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) we W.

przeciwko R. M.

o zapłatę

oddala powództwo.

SSR Alicja Tułodziecka

Sygn. akt I C 352/17

UZASADNIENIE

Powód (...) z siedzibą we W. w pozwie wniesionym przeciwko R. M. domagał się zasądzenia kwoty 14.474,93 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz zasądzenia na swoją rzecz kosztów procesu.

W uzasadnieniu swojego pozwu powód podał, iż pozwany w dniu 04 grudnia 2008 r. zawarł z (...) Bank (...) S.A. umowę bankową o nr (...). Powód wyjaśnił, że pozwany nie wywiązał się z nałożonego na niego w tej umowie zobowiązania, a zatem następnie niespłacona kwota należności głównej stała się wymagalna wraz z kwotą odsetek za opóźnienie w spełnieniu świadczenia. Powód wyjaśnił także, że pozwany był wezwany do uregulowania swojego zobowiązania, ale nie wykonał tegoż obowiązku w wyznaczonym terminie.

Powód podał również, że w dniu 04 lutego 2016 r. nabył od następcy prawnego pierwotnego wierzyciela wierzytelność przysługującą mu wobec pozwanego.

Powód wyjaśnił także jakie należności składają się na kwotę dochodzoną pozwem.

Nakazem zapłaty wydanym w dniu 27 marca 2017 r. w postępowaniu upominawczym uwzględniono żądanie powoda w całości, sygn. akt I Nc 1288/17.

W sprzeciwie od tego nakazu zapłaty pozwany R. M. wniósł o oddalenie powództwa. Pozwany podniósł zarzut przedawnienia roszczenia dochodzonego w pozwie.

Sąd ustalił co następuje:

W dniu 04 grudnia 2008 r. R. M. zawarł z (...) Bank (...) S.A. umowę kredytu gotówkowego. Na podstawie tej umowy Bank udzielił R. M. kredytu w kwocie 7.282,08 zł. Ustalono w tej umowie, że kredyt będzie spłacany w 36 miesięcznych ratach, począwszy od stycznia 2009 r. Ustalono także, że termin spłaty tego kredytu upływa w dniu 04 grudnia 2011 r.

(dowód: umowa z k. 45 – 46 akt,

wniosek o udzielenie kredytu z k. 44 akt)

R. M. nie regulował swoich zobowiązań. Wobec tego (...) Bank (...) S.A. wystawił przeciwko niemu bankowy tytuł egzekucyjny.

Postanowieniem z dnia 15 listopada 2010 r. Sąd Rejonowy w Kwidzynie nadał klauzulę wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu wystawionemu przeciwko dłużnikowi R. M. przez (...) Bank (...) S.A. – sygn. akt I Co 5584/10.

(dowód: fakt znany Sądowi z urzędu – akta sprawy I Co 5584/10)

(...) Bank (...) S.A. złożył wniosek o wszczęcie postępowania egzekucyjnego przeciwko R. M. na podstawie wskazanego powyżej bankowego tytułu wykonawczego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności.

Postanowieniem z dnia 27 czerwca 2014 r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Kwidzynie J. B. umorzył postępowanie egzekucyjne prowadzone przeciwko dłużnikowi R. M. – z uwagi na bezskuteczność egzekucji.

(bezsporne)

W dniu 04 lutego 2016 r. wierzyciel (...) Bank S.A. jako następca prawny (...) Bank (...) S.A. dokonał na rzecz (...) przelewu wyżej wymienionej wierzytelności.

(bezsporne)

W dniu 02 marca 2017 r. (...) wystawił wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznych, z którego wynikało, że (...) wobec R. M. posiada wierzytelności w łącznej kwocie 14.474,93 zł, wynikające z umowy pożyczki o nr (...).

(dowód: wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu z k. 9 akt)

Sąd zważył co następuje:

Okoliczności faktyczne w istotnych dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy kwestiach były bezsporne. Wskazać trzeba, że Sąd ustalił je w oparciu o dane wynikające z dokumentów przedłożonych przez powoda. W toku prowadzonego postępowania nie ujawniły się żadne okoliczności, które podważyłyby wiarygodność danych wynikających z tych dokumentów.

W przedmiotowej sprawie powód domagał się od pozwanego zapłaty kwoty 14.474,93 zł.

Powód w pozwie wskazał, że pozwany w dniu 04 grudnia 2008 r. zawarł z (...) Bank (...) S.A. umowę bankową i nie wywiązał się z przyjętego na siebie zobowiązania. Powód wyjaśnił również, że w lutym 2016 r. następca prawny wierzyciela pierwotnego dokonał na jego rzecz przelewu wierzytelności przysługującej mu od pozwanego.

W tym miejscu wskazać trzeba, iż w tejże sprawie pozwany R. M. podniósł zarzut przedawnienia roszczenia dochodzonego przez powoda.

Stabilizacja stosunków cywilnoprawnych, wymagająca należytego wykonywania wynikających z nich obowiązków, leży w interesie obrotu gospodarczego i porządku prawnego. W wyniku upływu czasu dłużnik nie niepokojony przez wierzyciela z reguły przestaje się liczyć z obowiązkiem spełnienia świadczenia. Także wierzyciel nie uwzględnia powyższego świadczenia w swoich kalkulacjach gospodarczych. Obowiązki wynikające ze stosunków cywilnoprawnych powinny być wykonywane we właściwym terminie także z tego powodu, aby nie doprowadzać do zakłóceń w procesach obrotu. Instytucja przedawnienia, ograniczając w czasie dochodzenie roszczeń majątkowych wynikających z tych stosunków, służy do osiągnięcia powyższych celów.

Przedawnieniu ulegają tylko roszczenia majątkowe. Chodzi przy tym wyłącznie o roszczenia cywilnoprawne, a więc uprawnienia polegające na tym, że jakaś indywidualnie oznaczona osoba ma obowiązek wykonać świadczenie na rzecz uprawnionego, a uprawniony może żądać, aby zachowała się ona w ściśle określony sposób.

Istota przedawnienia polega na tym, że po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia powołując się na upływ tego czasu. Skutek przedawnienia polega więc na tym, że dłużnik uzyskuje prawo zgłoszenia zarzutu wyłączającego możliwość dochodzenia wykonania świadczenia przed sądem. Sytuacja dłużnika, która polega na możliwości odmowy świadczenia przez podniesienie zarzutu przedawnienia jest jego prawem podmiotowym. Wynika stąd, że terminy przedawnienia zakreślają granice czasowe, w ramach których może zostać wytoczone powództwo, złożony odpowiedni wniosek lub postawiony zarzut.

Jeżeli upłynie termin przedawnienia, a wierzyciel wystąpi do sądu z powództwem opartym na przedawnionym roszczeniu, na wniosek pozwanego –

dłużnika podnoszącego zarzut przedawnienia, sąd oddali powództwo. Jeżeli natomiast zarzut przedawnienia nie zostanie przez dłużnika podniesiony, sąd rozpatrzy powództwo, tak jakby przedawnienie nie nastąpiło. Sąd uwzględnia zatem upływ terminu przedawnienia wyłącznie na zarzut dłużnika, przeciwko któremu przysługuje przedawnione roszczenie.

Przepisy dotyczące przedawnienia roszczeń (art. 117 – 125 k.c.) mają charakter bezwzględnie obowiązujący – terminy przedawnienia nie mogą być skracane ani przedłużane przez czynność prawną.

Zdaniem Sądu orzekającego, zarzut przedawnienia zgłoszony w niniejszej sprawie przez pozwanego był zasadny i zasługiwał na uwzględnienie.

Z ustaleń poczynionych w tejże sprawie wynikało, że umowa kredytu została zawarta w dniu 04 grudnia 2008 r. i ustalono w niej, że termin spłaty kredytu upływa w dniu 04 grudnia 2011 r. Ustalono w tejże sprawie także, że pozwany nie wykonał nałożonego na niego na podstawie tejże umowy zobowiązania i w konsekwencji tegoż Bank wystawił przeciwko niemu bankowy tytuł egzekucyjny, któremu Sąd Rejonowy w Kwidzynie postanowieniem z dnia 15 listopada 2010 r. nadał klauzulę wykonalności.

W tym stanie rzeczy wskazać trzeba, iż skoro Bank wystawił przeciwko dłużnikowi bankowy tytuł egzekucyjny, to roszczenie Banku wynikające z umowy zawartej w grudniu 2008 r. stało się wymagalne. W tejże sprawie, przyjmując wersję korzystniejszą dla strony powodowej, uznać należy, że roszczenie pierwotnego wierzyciela stało się wymagalne w listopadzie 2010 r. Dodać trzeba, iż z pewnością było ono wymagalne już wcześniej, skoro wystawiono bankowy tytuł egzekucyjny.

Wobec tego należało w tejże sprawie przyjąć, że termin przedawnienia roszczenia wynikającego z umowy wskazanej w pozwie rozpoczął się w dniu 01 grudnia 2010 r.

Wskazać w tym miejscu trzeba, że zgodnie z treścią przepisu art. 118 k.c. termin przedawnienia roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej wynosi trzy lata i zgodnie z treścią przepisu art. 120 § 1 k.c. rozpoczyna bieg od daty wymagalności roszczenia.

W tym miejscu dodać jeszcze trzeba, że do zastosowania trzyletniego terminu przedawnienia nie jest wymagane, aby obie strony stosunku prawnego, z którego wywodzi się roszczenie majątkowe, prowadziły działalność gospodarczą – wystarczy, że działalność gospodarczą prowadzi tylko strona dochodząca roszczenia (por: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 stycznia 2007r., sygn. akt IV CSK 356/06, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 października 2003 r., sygn. akt II CK 113/02 i wyrok Sądu Najwyższego z dnia 02 kwietnia 2008 r., sygn. akt III CSK 302/07).

Tym samym roszczenie powoda uległo przedawnieniu w dniu 01 grudnia 2013 r. – przy czym pozew w tej sprawie wniesiono w dniu 06 marca 2017 r.

W ocenie Sądu, powód w przedmiotowej sprawie nie wykazał okoliczności wskazujących, że nastąpiła przerwa lub zawieszenie biegu terminu przedawnienia. Powód w toku prowadzonego postępowania wskazał, że nadano klauzulę wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu oraz następnie umorzono postępowanie egzekucyjne prowadzone przeciwko pozwanemu, a zatem te czynności przerwały bieg terminu przedawnienia.

Podnieść w tym miejscu trzeba, że niezasadne jest stanowisko powoda, iż w niniejszej sprawie doszło do przerwania biegu terminu przedawnienia z uwagi na prowadzone przez wierzyciela pierwotnego postępowanie o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu oraz z uwagi na prowadzone postępowanie egzekucyjne oparte na tym tytule.

Podkreślenia wymaga bowiem to, że nabywca wierzytelności niebędący bankiem nie może powoływać się na przerwę biegu terminu przedawnienia spowodowaną wszczęciem postępowania klauzulowego, a także wszczęciem postępowania egzekucyjnego na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności.

Określona w przepisie art. 123 § 1 pkt 1 k.c. czynność przerywa bowiem bieg terminu przedawnienia tylko w odniesieniu do tego samego roszczenia, którego ona dotyczy, przy czym tożsamość roszczenia oznacza jego tożsamość przedmiotową i podmiotową. Innymi słowy do przerywania biegu przedawnienia i związanego z tym skutku opisanego w przepisie art. 124 § 1 k.c. nie wystarczy identyczność wierzytelności, niezbędna jest też identyczność osób, na rzecz których oraz przeciwko którym dana czynność – obiektywnie zdolna do przerywania przedawnienia – została dokonana. Wniosek wierzyciela o nadanie tytułowi egzekucyjnemu klauzuli wykonalności, jak również wniosek o wszczęcie egzekucji, niewątpliwie są czynnościami przerywającymi bieg przedawnienia. Po zakończeniu postępowania klauzulowego oraz po umorzeniu postępowania egzekucyjnego, przedawnienie rozpoczyna się zatem na nowo (por. przepis art. 124 § 1 k.c.). Jednakże następuje to w tych samych granicach podmiotowych wynikających z tytułu wykonawczego, a zatem jedynie w stosunku do wierzyciela objętego bankowym tytułem wykonawczym.

W świetle powyższego wskazać trzeba, iż nie ma podstaw do twierdzenia, że skutek rozpoczęcia biegu przedawnienia na nowo po umorzeniu postępowania egzekucyjnego może odnosić się do sytuacji, gdy uprawnionym do wszczęcia ponownej egzekucji jest już inny podmiot niż ten wymieniony w pierwotnym tytule wykonawczym (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 2016 r., sygn. akt III CZP 29/16, Biuletyn SN z 2016 r., nr 10; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 września 2015 r., sygn. akt I CSK 863/14, opublikowany w bazie prawnej LEX nr 1813470).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy stwierdzić należy stanowczo, iż czynności podjęte przez pierwotnego wierzyciela w postępowaniu klauzulowym oraz w postępowaniu egzekucyjnym przerywały co prawda bieg terminu przedawnienia w stosunku do Banku, ale nie odnosiły tegoż skutku w stosunku do powoda jako nabywcy wierzytelności.

Wskazać zatem trzeba, iż pozew złożony w przedmiotowej sprawie przez powoda przeciwko pozwanemu R. M. w marcu 2017 r. dotyczył roszczenia przedawnionego.

Mając na względzie powyżej zaprezentowane okoliczności i rozważania Sąd oddalił powództwo wniesione przez powoda. Wskazać trzeba, że w tej sprawie pozwany skutecznie podniósł zarzut przedawnienia roszczenia dochodzonego przez powoda.

Podstawę prawną rozstrzygnięcia stanowił przepis art. 471 k.c. a contrario i art. 117 k.c. w zw. z art. 118 k.c.